

Standpunt

YVES DESMET

Wil men nog voor de verkiezingen van volgend jaar een uitbreiding van de euthanasiewet naar minderjarigen, dan moet er voor het zomerreces in de Senaat over worden gestemd. Zo niet gaan de voorstellen weer eens voor jaren uitgesteld worden.

Tien jaar na de goedkeuring van de euthanasiewet, na tientallen hoorzittingen met tientallen experts, tekent zich ook een groot en zorgvuldig onderbouwd maatschappelijk draagvlak voor die beslissing af. Meer dan 70 procent van de bevolking, blijkt uit diverse peilingen, is voor een dergelijke uitbreiding. Ook in het parlement is er een brede meerderheid voorhanden, van links tot rechts in het halfroond.

Alleen CD&V en cdH liggen dwars en willen van geen wisselmeerderheid weten.

Het is een beetje bevreemdend dat de christendemocratie rond ethische thema's telkens opnieuw dezelfde fouten blijft maken.

Ook bij abortus, het homohuwelijk en de eerste euthanasiewet kwam men niet verder dan pogingen om het onvermijdelijke zolang mogelijk uit stellen, tot er uiteindelijk wetten werden gestemd die nog wat verder gingen. Telkens moest men een nederlaag lijden, telkens opnieuw laadde men de verdenking op zich niet mee te willen gaan met de tijd en de veranderende moraal. Want eenmaal de wet gestemd, bleek die meestal vrij snel algemeen aanvaard te worden. Vandaag maken zelfs Godfried Danneels en André Léonard zich niet meer druk om het burgerlijke homohuwelijk. Nooit drongen de christendemocraten na een stemming nog aan op een herziening van de wet die ze eerst zo bevochten.

Een tweede misrekening van de christendemocratie is dat er een verschil is tussen de eigen overtuiging en de samenleving. Wanneer christelijke politici zelf en in hun gezin hun levenseinde willen laten verlopen volgens hun geloof en hun ethische waarden, dan zal niemand hen dat beletten. Wanneer zij hun leven en dat van hun geliefden willen laten eindigen met het lijden dat hun God voor hen in petto heeft, dan verdient dat zelfs het grootste respect. Maar net hetzelfde respect verdienen zij die het op een andere manier zien, en die menen dat het euthanaseren van hun ondraaglijk lijdend en terminaal ziek kind in de eerste plaats een daad van liefde en mededogen is.

Dat is de fundamentele denkfout die de christendemocratie opnieuw maakt: niet dat ze respect opeist voor haar ethische normen en waarden, want die wil iedereen haar best gunnen, maar wel dat ze die ook mordicus wil opdringen aan het overgrote deel van de bevolking die hun waarden niet langer deelt.

Het is, met alle respect voor zijn overtuiging, niet Pieter De Crem die dient te bepalen wat de ouders van een terminaal kankerpatiëntje in eer en geweten mogen en kunnen doen.